
KRÓNIKA

A VAJIDASÁGI PADEGÓGUSOK III. TÉLI TALÁLKOZÓJA. Január 25-én, 26-án és 27-én Újvidék látta vendégül a vajdasági pedagógusokat, a vajdasági oktatás és nevelés ügyével foglalkozó társadalmi-politikai dolgozókat, közéleti személyiségeket, politikusokat, különféle képzettségű szakembereket. A vajdasági pedagógusok hagyományos téli találkozóját harmadszor is az újvidéki Aréna mozi, legalább nyolcszáz embert befogadó termében tartották meg. Akárcsak tavaly, most is rendkívüli érdeklődés nyilvánult meg a téli találkozó iránt pedagógusaink körében, ami talán azt is bizonyítja hogy a vajdasági pedagógusokat — mindenféle ellentétes híreszteléssel szemben — igenis érdekli az oktatásügyi reform megvalósítása, a reformtevékenységgel kapcsolatos tennivalók sokasága.

Az érdeklődést még az a kényszerű mulasztás sem befolyásolta, hogy ezúttal nem szólhattak az előadók oktatás- és nevelésügyi reformunk legidősebb kérdéseiről, a szakirányú oktatás hivatásra nevelő fokozatával kapcsolatos és még mindig megoldatlan kérdésekről, mert a téli találkozó időpontjában ezekről a problémákról egyszerűen nem lehetett szólni (érdemben legalábbis), mivel a konkrét megoldások és határozatok (az oktatásügyi központok létrehozása, a diákok szakonkénti megoszlása, a szükséges káderek és tankönyvek biztosítása, a nemzetiségi diákok anyanyelvű oktatásának kérdése) csak mostanában, márciusban és áprilisban válnak időszzerűvé.

Mégis azt kell mondanunk, hogy a

téli találkozóról, noha csak három napig tartott, a megfeszített munkatempó eredményeként hónapokra is elegendő tapasztalatokkal távozhattak az újvidéki és az Újvidékre sereglett pedagógusok. A sikerhez nem kis mértékben járult hozzá a reprezentatív előadógárda: Bogdan Crevar, a Szocialista Szövetség Tartományi Választmányának elnöke, Milomir Petrović, az SZKSZ KB Elnöksége Végrehajtó Bizottságának tagja, Boško Krunic, a VKSZ TB elnökhelyettese, dr. Božina Ivanović, Crna Gora-i oktatás-, tudomány- és művelődésügyi titkár, Balla László, a Szövetségi Külügyi Titkárság osztályvezetője, valamint mr. Móra András, a Tartományi Végrehajtó Tanács alelnöke.

A maga módján mindegyik előadó érdekes és hasznos előadást tartott a pedagógusoknak, de a központi esemény — természetesen nem az előadó személye, hanem a vitatott téma jelentősége miatt — Bogdan Crevar előadása volt, aki az oktatás és nevelés reformjának megvalósításával kapcsolatos időszzerű társadalmi-politikai kérdések címen foglalta egybe reformtevékenységünk eddigi eredményeit, valamint a még megoldásra váró problémák sokaságát.

Többek között megemlítette, hogy az oktatás fejlődésének irányvételét és menetét, programfeladatait és célkitűzéseit, valamint a feladatok megvalósításához szükséges társadalmi-gazdasági feltételeket adminisztratív- költségvetési módon megállapító állam szerepét a társult munkának kell átvennie. Mint a társadalmi újratemelés szervező része,

az oktatásnak és nevelésnek már ma, tárgyilagosan szemlélve, ilyen helye van a társadalmi újratermelésben, még az említett tevékenységek közötti szakadékok megléte okozta feltételek közepette is. El kell érnünk azonban, hogy a társult munka közvetlen felelősséget vállaljon az oktatás- és nevelésügyi politikáért, s hogy a társult munka dolgozói döntsenek a káderek újratermelésének összességéről, hogy ezt követően magukra vállalhassák a felelősséget a tanulmányaikat befejezők munkába állításáért, valamint a már munkában levő dolgozók folyamatos továbbképzéséért.

Gondjaink és gyengeségeink — hangsúlyozta Bogdan Crevar — azzal magyarázhatók, hogy mindeddig a társadalmi újratermelés egészében, így oktatásügyi rendszerünkben is, nem a társadalmi szükségletek és a társult munka szükségleteinek reális felmérése alapján terveztük káderszükségeink kielégítését. Mindegyik iskola és mindegyik egyetemi (kar úgyszólván önállóan állapította meg, hány diákot, illetve egyetemi hallgatót vesz fel, ami leggyakrabban helyiség- és káderekhiánytól függött. A külterjes gazdasági fejlődés, a műszakilag és technológiailag fejletlen munkaeszközök, az elavult munkaszervezés és az alacsony fokú termelékenység feltételei közepette a tudás megléte és a tudomány részvétele a termelésben nem volt olyan mértékben sorsdöntő, mint ma, amikor fokozottabb mértékben harcolunk a nagyobb termelékenységért, a nemzetközi munkamegosztásban bennünket megillető hely elfoglalásáért és a szocialista öngazgatási viszonyok gyorsabb fejlődéséért.

FEHÉR István

A HÍD MÚLT ÉVI MUNKÁJÁNAK ELEMZÉSE. Szerkesztő Tanácsunk február 10-i értekezletén elemezte a Híd múlt évi munkaprogramjának megvalósulását és az elfogadott szer-

kesztési koncepció realizálását. Tekintettel arra, hogy a szerkesztőségi jelentés, illetve vitaindító olvasóink tájékoztatására is készült, az alábbiakban teljes egészében közöljük, együtt a Szerkesztő Tanácson elhangzott megjegyzésekkel és véleményekkel.

A *Híd* folyóirat egyéves tevékenységének áttekintése alkalmat nyújt mind a 1. szerkesztés, mint pedig a 2. tartalom kritikai elemzésére és megvitatására.

1. A *Híd* szerkesztése teljes egészében a Szerkesztő Tanács által 1975 decemberében megvitatott és elfogadott munkaprogram keretei között folyik, annak alapelveit követi, az ott lefektetett társadalmi és irodalmi igények, kritériumok alapján. A Szerkesztő Tanács a munkaprogramot 1976 novemberében megtartott értekezletén újra megvitatta és megerősítette, tehát a *Híd* szerkesztése 1977-ben is a munkaprogramban meghatározott elveket követi. Annál is inkább, mert az elmúlt évfolyamban — objektív és szubjektív nehézségek miatt — a munkaprogram nem valósulhatott meg teljes egészében, másrészt pedig a munkaprogram több éves szerkesztési tevékenységet körvonalazott.

Az elmúlt egy évfolyam szerkesztési tapasztalatai alapján állíthatjuk, hogy a *Híd* szerkesztésének munkaprogramja lehetőséget nyújt irodalmi és kulturális életünk kritikai megfigyelésére és követésére, ugyanakkor azonban biztosítja a *Híd* számára, hogy részt vegyen az irodalmi élet alakításában, fejlesztésében. Ezeket a lehetőségeket a *Híd* az elmúlt évfolyamban több és kevesebb sikerrel ki is használta. Elsősorban azzal, hogy a szerkesztés tervezett alapokon nyugszik és a tervek-től való (a munka természetéből következő) kisebb-nagyobb eltérések nem szakítják meg a folyamatos munkát. A tervezés egyrészt a munkapro-